

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/131/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2516205457
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2516205457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v spore žalobcu: BENCONT COLLECTION, a. s., IČO: 47 967 692, Bratislava, Vajnorská 100/ 90, zastúpený: Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471 proti žalovanej: J. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX/XX, XXX XX P., o zaplatenie 5.731,42 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 18Csp/40/2016-74 zo dňa 11. decembra 2017 v spojení s jeho doplniacím rozsudkom č.k.18Csp/40/2016-83 zo dňa 15. januára 2018 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

II. Žalovaná má voči žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku rozhodol nasledovne: „I. Žalovaná je p o v i n á zaplatiť žalobcovi sumu 2.192,72 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.392,72 Eur od 23.10.2015 do 02.06.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.292,72 Eur od 03.06.2017 do 29.06.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.192,72 Eur od 30.06.2017 do zaplatenia, a to v pravidelných mesačných splátkach vo výške 150,- Eur mesačne splatných vždy do 25. dňa v mesiaci počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného uhradenia dlhu s tým, že omeškanie s plnením č i len jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu z a m i e t a .

I. Žalovaná má n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 24,28 %.

Doplniacím rozsudkom konania v časti o zaplatenie 200 Eur zastavil.

2. Rozhodnutie odôvodnil s použitím § 488, § 489, § 497, § 503 ods. 1 a 2 § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, § 494 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 12, § 2 písm. a) a b), § 2 písm. d), § 9 ods. 1, § 9 ods. 2 (pím. j) a písm. k)), § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 52 ods. 1 a 4 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 18.12.2012 Zmluvu o úvere Lepšia splátka, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezhotovostný úver vo výške 7.200,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť 72 mesačnými splátkami vo výške 170,77 Eur (výška mesačnej splátky 168,27 Eur spolu s poplatkom za správu a vedenie úverového účtu vo výške 2,50 Eur), a to k 15. dňu v mesiaci, s tým, že dátum prvej splátky bol stanovený 15.01.2013. V zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 16,90 %, ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená vo výške 19,97 %, priemerná RPMN 12,29 % a celková výška nákladov 4.571,93 Eur. Konečná

splatnosť úveru bola určená na deň 15.12.2018. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 08.10.2015 žalobca žalovanej oznámil, že nakoľko svojím konaním podstatným spôsobom porušila ustanovenia Zmluvy o úvere a obchodných podmienok, stala sa jej úverová pohľadávka k 08.10.2015 predčasne splatnou v celom rozsahu. Dlžná suma vo výške 6.320,68 Eur pozostáva z dlžnej istiny 5.731,42 Eur, úroku 574,81 Eur a poplatkov za upomienky 14,65 Eur. Žalobca výzvou zároveň vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy v lehote do 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Podľa pripojenej doručky sa zásielka vrátila žalobcovi s poznámkou neprevzatá v odbernej lehote.

3. Z listiny označenej ako návratka, uznanie dlhu, vyplýva, že žalovaná sa dňa 23.12.2015 podpísala pod text predtlačenej bankou, v ktorom je uvedené, že žalovaná ako dlžník týmto uznáva svoj dlh voči banke, vyplývajúci zo zmluvy o úvere č. 8614948287 uzatvorenej medzi bankou ako veriteľom a dlžníkom vo výške 6.557,20 Eur, ktorý sa stal splatným dňa 08.10.2015. Dlžník v zmysle zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky uznáva dlh voči banke v plnom rozsahu čo do dôvodu a čo do výšky; a to s prihliadnutím na stav pohľadávky a v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, ktorému porozumel. Zároveň sa zaväzuje dlh v celom rozsahu splatiť. Dlžník si je vedomý, že okrem uznaného dlhu vo výške 6.557,20 Eur je povinný banke uhradiť aj zmluvné úroky z istiny vo výške 16,90 % ročne odo dňa po dni uznania dlhu do zaplataenia a úroky z omeškania z istiny vo výške 5,25% ročne odo dňa po dni uznania dlhu do zaplataenia.

4. Z aktuálneho stavu úveru ku dňu 31.08.2016 súd zistil, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 7.200,- Eur, z ktorej žalovaná jednotlivými splátkami uhradila celkovú čiastku vo výške 4.807,28 Eur (2,50 Eur, 8,27 Eur, 157,24 Eur, 2,50 Eur, 2,76 Eur, 8,27 Eur, 153,72 Eur, 8,98 Eur, 14,25 Eur, 165,73 Eur, 20,73 Eur, 157,03 Eur, 181,75 Eur, 24,90 Eur, 327,87 Eur, 2,90 Eur, 160,- Eur, 4,11 Eur, 34,86 Eur, 42,88 Eur, 161,74 Eur, 431,27 Eur, 1,47 Eur, 158,53 Eur, 10,21 Eur, 149,74 Eur, 9,96 Eur, 316,79 Eur, 24,90 Eur, 318,26 Eur, 645,- Eur, 645,- Eur, 165,84 Eur, 165,- Eur, 122,32 Eur).

5. Vychádzajúc zo skutkových zistení a ustanovení právnych predpisov súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť v celom rozsahu. Súd vyhodnotil podanú žalobu v časti ako nedôvodnú a v tejto časti žalobu zamietol.

6. Vykonaným dokazovaním mal súd nesporne za preukázané, že žalobca a žalovaná uzatvorili dňa 18.12.2012 zmluvu o úvere lepšia splátka, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej bezúčelový bezhotovostný spotrebiteľský úver vo výške 7.200,- Eur. Hoci predmetná zmluva o úvere bola uzatvorená podľa § 497 Obchodného zákonníka a jedná sa v danom prípade o absolútny obchod (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), zároveň je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov a zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľský charakter právneho vzťahu, ktorý žalobca a žalovaná založili zmluvou o úvere dňa 18.12.2012 je nesporný. Základnou črtou spotrebiteľskej zmluvy je to, že je pre spotrebiteľa vopred pripravená a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva uzavretá sporovými stranami túto charakteristiku spĺňa. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky, ktoré žalovaná ovplyvniť nemohla, nakoľko boli už vopred pripravené pre veľký počet spotrebiteľov. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že sa jedná o formulárovú (typovú) zmluvu pripravenú vopred žalobcom, ktorej obsah nemala žalovaná možnosť reálne ovplyvniť alebo pozmeniť. Keďže z charakteru tohto zmluvného vzťahu jednoznačne vyplýva, že táto úverová zmluva je zmluvou spotrebiteľskou (§ 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z.) a žalovaná má v tomto zmluvnom vzťahu postavenie spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka a § 2 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., z tohto dôvodu súd pristúpil k skúmaniu predmetnej zmluvy z pohľadu dodržania podstatných náležitostí zmluvy, ako sú uvedené v § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. (v znení účinnom ku dňu 18.12.2012).

7. Po preskúmaní úverovej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu v zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 18.12.2012 dospel súd k závetu, že predmetná zmluva neobsahuje všetky zákonné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tak ako ich vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch.

8. Z predloženej úverovej zmluvy je zrejmé, že žalobca nedodržel ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, teda ustanovenie upravujúce ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na

základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, keď sa majú uviesť všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

9. Na základe predmetnej úverovej zmluvy bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 7.200,- Eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splatiť v 72 mesačných splátkach po 170,77 Eur, teda celkovo za poskytnutý úver vo výške 7.200,- Eur sa zaviazala zaplatiť žalobcovi sumu 12.295,44 Eur (72 mesiacov krát 170,77 Eur). Už z tohto je zrejmé, že v zmluve sú uvedené nesprávne údaje týkajúce sa úveru, pretože celková výška nákladov je uvedená sumou 4.571,93 Eur, pričom v skutočnosti činí 5.095,44 Eur (12.295,44 Eur mínus 7.200,- Eur = 5.095,44 Eur). Na základe uvedeného súd následne prepočítal RPMN uvedenú v zmluve o úvere a zistil, že táto je uvedená v nesprávnej výške 19,97 %, teda je uvedená v neprospech spotrebiteľa, keďže správna výška RPMN u úverovej zmluvy uzatvorenej dňa 18.12.2012 pri výške úveru 7.200,- Eur a počte splátok 72 vo výške 170,77 Eur činí 21,45 %. Záverom možno preto konštatovať, že ročná percentuálna miera nákladov uvedená v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere vo výške 19,97 % je uvedená nesprávne v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa, keďže pri výške vstupných údajov na výpočet RPMN (t. j. pri danej výške úveru, počte a výške splátok) ročná percentuálna miera nákladov pri predmetnom úvere po preverení súdom (po zadaní vstupných údajov do kalkulačky pre výpočet RPMN prístupnej na internete) reálne predstavuje 21,45 %. Znamená to, že údaj o výške RPMN v zmluve nezodpovedá skutočnosti, je zavádzajúci a klamlivý. Za tohto stavu je podľa názoru súdu splnená podmienka, že RPMN bola v zmluve uvedená nesprávne v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa, keďže žalobca uviedol nižšiu RPMN, než aká v skutočnosti mala byť uvedená. Žalobca teda v zmluve zrejme neuviedol všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, tak ako mu to prikazuje ustanovenie § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z.. V súlade s citovaným ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Dodávateľ, ktorý pripravuje text zmlúv uzatváraných so spotrebiteľmi, je povinný postupovať s odbornou starostlivosťou a zodpovedá za to, že spotrebiteľská zmluva obsahuje zákonom stanovené obligatórne náležitosti, ktoré sú významné pre orientáciu a rozhodovanie spotrebiteľa pri posúdení výhodnosti úveru. Nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa je zákonom sankcionovaná tak, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo je zákonným následkom nedodržania kogentnej právnej úpravy.

10. Žalobca navyše nedodrжал ani ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., keď v zmluve absentuje údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zmluva obsahuje údaj len o celkovej výške mesačnej splátky 170,77 Eur. Zo zmluvy preto nie je zrejmé, aká časť splátky je určená na splátku istiny, aká na splátku úroku a prípadne aká na splátku poplatku. Zákonná obsahová náležitosť zmluvy spočívajúca v uvedení údajov o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov nemôže byť v spotrebiteľskej zmluve naplnená len uvedením súhrnnej mesačnej splátky. Z takého údajja spotrebiteľ nie je schopný vyvodiť, aké bude navýšenie sumy, ktorú si v skutočnosti požičiava a z akých konkrétnych zložiek sa skladá celková suma, ktorú bude napokon povinný veriteľovi vrátiť. V súlade s vyššie citovaným ustanovením § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. je preto tento spotrebiteľský úver aj na základe absencie tohto údajja bezúročný a bez poplatkov. K uvedenému záveru dospel napr. Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 7Co/220/2014, keď uviedol, že pokiaľ v zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia, uvedený nedostatok spôsobuje následok uvedený v § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. a spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov.

11. Napriek tomu, že predmetný spotrebiteľský úver je už len pre nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa bezúročný a bez poplatkov, súd nad rámec uvedeného navyše žalobcovi uvádza, že pokiaľ ide o žalobou požadovaný zmluvný úrok vo výške 16,90 % ročne zo sumy 5.731,42 Eur od 09.10.2015 do zaplatenia, teda od odo dňa nasledujúceho po zosplatení úveru, v tejto časti je žaloba absolútne nedôvodná.

12. Zmluvný úrok ako odplata veriteľovi za poskytnuté peňažné prostriedky prislúcha len za dojednanú dobu poskytnutia úveru, čo vyplýva aj z ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úrok je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, ak sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach, sú v deň splatnosti každej splátky splatné aj úroky z tejto splátky. Keďže ku dňu predčasnej splatnosti úveru došlo dňom 08.10.2015, uvedeným dňom boli splatné

aj úroky z istiny úveru a od 09.10.2015 už žalobcovi zmluvné úroky neprislúchajú. Súd je toho názoru, že dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutého úveru patria veriteľovi len do splatnosti dlhu. Po splatnosti dlhu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a povinnosť platiť dohodnuté úroky z úveru dňom splatnosti dlhu zaniká. Závazok dlžníka vrátiť veriteľovi poskytnutý úver je hlavným záväzkovým vzťahom. Úrokový záväzkový vzťah je vedľajším a akcesorickým peňažným záväzkom k hlavnému záväzku. Splnením hlavného záväzku alebo iným zo spôsobov jeho zániku, zaniká i akcesorický záväzok úrokový (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 25.10.2013, sp. zn. 3Co 85/2013, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 143/98). Predčasné zosplatnenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej požičanej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach teda na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdieli spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom (rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30. júna 2015 sp. zn. 6Co/190/2014). Pokiaľ ide o žalobcom požadované bankové poplatky, tieto navyše ani neboli stranami individuálne dohodnuté v zmluve.

13. Rovnako súd považuje za potrebné uviesť, že započítanie čiastočných úhrad žalovanej bolo žalobcom vykonané v neprospech žalovanej ako spotrebiteľa. Vo vyjadrení zo dňa 07.07.2017 žalobca uviedol, že žalovaná v období od poskytnutia úveru do zosplatnenia vykonala úhrady vo výške 4.162,28 Eur, z ktorých bolo na poplatky zaúčtovaných 208,95 Eur, na úroky (úrok z omeškania a zmluvný úrok) 2.484,66 Eur a na istinu 1.468,60 Eur. Z uvedeného vyplýva výpočet žalovanej istiny ako rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 7.200,- Eur a započítanými úhradami na istinu 1.468,60 Eur, t. j. 5.731,40 Eur. Žalobca poukázal na bod 5.6 obchodných podmienok pre úver, v zmysle ktorého sa platby od dlžníka voči pohľadávke banky započítavajú bez ohľadu na to, na aké záväzky bola platba poukázaná, v nasledujúcom poradí: na poplatky podľa Sadzobníka poplatkov, úrok z omeškania, úrok z úveru, splátka istiny úveru. Rovnako tak pri čiastočnom späťvzati žaloby žalobca započítal sumu 200,- Eur zaplatenú po podaní žaloby na úroky z istiny (nie na istinu). Podľa dikcie ustanovenia § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka jednoznačne vyplýva, že pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak. Ak žalobca pri započítaní čiastočného plnenia dlhu žalovaného použil ustanovenie § 330 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého pri plnení peňažného záväzku sa započíta platenie najprv na úroky a potom na istinu, ak dlžník neurčí inak, konal tak v rozpore s ustanovením § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorý ukladá povinnosť použiť ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom, pričom odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

14. Po vykonanom dokazovaní súd uzatvára, že poskytnutý spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov v dôsledku absencie vyššie uvedených obligatórnych náležitostí zmluvy a nesprávne uvedenej ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa. Súd mal z listinných dôkazov za preukázané, že na základe uzavretej úverovej zmluvy žalobca poskytol žalovanej úver vo výške 7.200,- Eur a žalovaná uhradila žalobcovi celkovo sumu 5.007,28 Eur (do podania žaloby žalovaná zaplatila

4.807,28 Eur, po podaní žaloby zaplatila ešte 200,- Eur, pričom v časti o zaplatenie 200,- Eur žalobca vzal žalobu späť). Súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 2.192,72 Eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou poskytnutou žalobcom (7.200,- Eur) a sumou uhradenou žalovanou (5.007,28 Eur). Jedine rozdiel týchto súm presne kvantifikuje výšku nároku žalobcu, očisteného o nároky, ktoré súd žalobcovi nepriznal. Priznaná suma teda predstavuje nesplatený zostatok poskytnutého úveru (bez úrokov a poplatkov) a vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o sumu zaplatenú žalovanou do podania žaloby, súd vychádzal zo sumy 4.807,28 Eur, teda súčtu uhradených splátok, tak ako vyplývajú zo stavu úveru ku dňu 31.08.2016, a nie zo sumy tvrdenej žalobcom vo vyjadrení zo dňa 07.07.2017, podľa ktorého mala žalovaná uhradiť žalobcovi iba sumu 4.162,28 Eur. V predmetnom vyjadrení žalobca uviedol rozpis platieb žalovanej s výslednou zaplatenou sumou 4.162,28 Eur, avšak po porovnaní tohto rozpisu platieb žalobcu so zaplatenými splátkami uvedenými v stave úveru ku dňu 31.08.2016 súd zistil, že žalobca vo svojom rozpise zrejme nedopatrením nezapočítal jednu splátku žalovanej vo výške 645,- Eur.

15. S odkazom na § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania a § 10c nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania, je potom v danom prípade výška úrokov z omeškania o osem percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

16. Pokiaľ ide o príslušenstvo žalovanej sumy, žalobca si podanou žalobou uplatnil aj úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 5.731,42 Eur od 19.10.2015 (11-ty deň odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) do zaplatenia. Ku dňu 08.10.2015 žalobca zosplatnil úver a vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy v lehote do 10 kalendárnych dní od doručenia tejto výzvy. Podľa pripojenej doručky bola zásielka s výzvou neprevzatá žalovanou v odbernej lehote. Podľa bodu 3.4. všeobecných obchodných podmienok (oznamovanie a doručovanie písomností) pri doručovaní písomností v poštovom styku sa písomnosti považujú za doručené v tuzemsku tretí deň po ich odoslaní, ak nie je preukázaný skorší termín doručenia, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie alebo zásielka sa vráti ako nedoručená. Z pripojenej doručky vyplýva, že zásielka s výzvou bola žalovanej odoslaná dňa 09.10.2015. Vychádzajúc zo všeobecných obchodných podmienok sa výzva považuje za doručení dňa 12.10.2015 (tretí deň po odoslaní). Márnym uplynutím 10 dňovej lehoty na plnenie plynúcej od doručenia výzvy žalovanej, t. j. od 23.10.2015 sa žalovaná dostala do omeškania s plnením svojho peňažného dlhu, čím žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,05 % (8 + 0,05 %), nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 23.10.2015 bola 0,05 %. Žalobca však žiadal priznať úroky z omeškania len v sadzbe 5,05 % ročne. Súd po zohľadnení jednotlivých platieb po podaní žaloby priznal žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.392,72 Eur (úver vo výške 7.200,- Eur mínus zaplatená suma do podania žaloby 4.807,28 Eur) od 23.10.2015 do dňa čiastočnej úhrady 02.06.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.292,72 Eur (2.392,72 Eur mínus 100,- Eur) od 03.06.2017 do dňa čiastočnej úhrady 29.06.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.192,72 Eur (2.292,72 Eur mínus 100,- Eur) od 30.06.2017 do zaplatenia. V časti úrokov z omeškania nad priznanú sumu súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

17. V súlade s § 232 ods. 4 CSP súd povolil žalovanej splácať priznanú sumu v splátkach po 150,- Eur mesačne s tým, že omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia. Žalovaná žiadala o splácanie dlhu v splátkach v uvedenej výške, preto súd žalovanú vyzval na preukázanie jej majetkových a zárobokových pomerov. Keďže žalobca napokon súhlasil so splácaním dlžnej sumy v splátkach po 150,- Eur mesačne, súd v danom prípade v končenom dôsledku neskúmal majetkové a zárobokové pomery žalovanej a povolil jej splácať priznanú sumu v splátkach po 150,- Eur.

18. Návrhu žalobcu na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku súd nevyhovel, nakoľko neboli splnené podmienky pre rozhodnutie takýmto skráteným rozsudkom, ktoré sú vyžadované ustanovením § 282 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého súd rozhodne na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť. Žalobca navrhol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie s odôvodnením, že žalovaná nepoprela právny nárok žalobcu. Samotné nepopretie uplatneného nároku však neznamená automatické uznanie uplatneného nároku. Uznanie dlhu spôsobuje závažné právne následky, preto musí byť posudzované obzvlášť reštriktívne,

najmä v sporoch s ochranou slabšej strany, ako je tomu aj v danom spotrebiteľskom spore. Žalovaná však žiadnym právne relevantným procesným úkonom vo vzťahu k súdu žalobou uplatnený nárok ani jeho časť neuznala. Keďže žalovaná nárok proti nej uplatňovaný výslovným prejavom neuznala, nebola splnená podmienka pre vydanie rozsudku pre uznanie. Vo vzťahu k žalobcom predloženej listine označenej ako návratka, uznanie dlhu, súd uvádza, že z uvedenej listiny súd nemôže vychádzať ako z právneho úkonu uznania dlhu žalovanou, keď žalovaná o tejto listine pri výsluchu uviedla, že z banky jej boli doručené nejaké papiere a myslela si, že podpisuje možnosť dohody o splátkovom kalendári. Z obsahu tejto listiny nemôže súd bez ostatného vyvodiť, že by žalovaná svoj dlh vážne a zrozumiteľne uznala čo do dôvodu aj výšky.

19. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 256 ods. 1 CSP tak, že prevažne úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 24,28 %. Žalobca sa podanou žalobou pôvodne domáhal zaplatenia sumy 6.320,68 Eur s príslušenstvom, následne vzal žalobu v časti o zaplatenie istiny vo výške 200,- Eur späť. Pretože došlo k čiastočnému zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania skúmal procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, t. j. či žalobca alebo žalovaná zavinili zastavenie konania. Vzhľadom na to, že žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy vo výške 200,- Eur späť, pričom išlo o reakciu na konanie žalovanej, ktorá po podaní žaloby uhradila žalobcovi túto časť žalovanej sumy, žalovanej možno pričítať procesné zavinenie na zastavení tejto časti konania. Ak má také správanie, ktoré spôsobilo zastavenie konania, ísť na ťarchu žalovaného, musí ísť o procesnú situáciu, keď sa žalovaný zachoval v intenciách žalobného návrhu (petitu). Pôjde teda o situáciu, keď bola požiadavka žalobcu splnená neskorším správaním (konaním) žalovaného bez toho, aby o veci (meritórne) rozhodol súd. Pritom medzi správaním žalovaného a žalobným návrhom musí byť vecná spojitosť. V tomto prípade má žalobca právo, aby mu žalovaný nahradil trovy, ktoré účelne vynaložil na uplatňovanie svojho práva (Uznesenie Krajského súdu v Trnave z 10. marca 2014, sp. zn. 23 Co 413/2012).

20. S poukazom na skutočnosť, že na späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie sumy vo výške 200,- Eur bolo dané zavinenie žalovanej, platí, že v tomto rozsahu žalobca mal vo veci úspech. Kto zavinil čiastočné zastavenie konania, mal ohľadom tejto časti žaloby neúspech a úspech sa z hľadiska posudzovania náhrady trov konania pričíta opačnej strane sporu.

21. Podľa výsledku konania ako celku bol hrubý úspech žalobcu v rozsahu 37,86 % a hrubý úspech žalovanej v rozsahu 62,14 %, keď žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenia sumy 6.320,68 Eur s príslušenstvom a súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 2.192,72,- Eur s príslušenstvom, pričom žalovanej možno priznať úspech v zastavenej časti konania o zaplatenie sumy 200,- Eur. S poukazom na uvedený pomer úspechu strán vo veci a tým daný prevažný čistý úspech žalovanej v rozsahu 24,28 %, súd v konečnom dôsledku rozhodol tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov konania v uvedenom rozsahu.

22. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca proti výroku II., ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol podal odvolanie žalobca.

Uviedol, že nesúhlasí s právnym záverom súdu prvej inštancie, že RPMN reálne predstavuje 21,45 %. V zmluvne sú uvedené nesprávne údaje, ktoré sa týkajú úveru, pretože celková výška nákladov je uvedená sumou 4.571,93 Eur, pričom skutočnosť činí 5.095,44 Eur.

Zákon o spotrebiteľských úveroch účinných v čase uzatvorenia zmluvy o úvere definoval nákladové položky, na základe ktorých sa určia celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. g Zákona o spotrebiteľských úveroch). Náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou a spotrebiteľskom úvere a to najmä poistné, spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Do celkových nákladov spojených s poskytnutím úveru na základe zmluvy o úvere patria aj úroky z úveru, ktoré mal žalovaný ako dlžník uhradiť, aby poskytnutý úver splácal v súlade so splátkovým kalendárom. Poistenie úveru bolo poskytnuté na základe výslednej žiadosti žalovaného ako dlžníka, pričom žalovaný ako dlžník nebol povinný uzatvoriť poistnú zmluvu, poistenie úveru pre prípad neschopnosti splácať úver. Podľa sadzovníka poplatkov účinného ku dňu podpisu zmluvy, bolo poistenie schopnosti splácať

úver 8,27 Eur mesačne. Ďalej v čase uzatvorenia zmluvy informačný systém žalobcu umožňoval vyčísliť výšku mesačnej splátky len na celé eurá nahor. Ak žalovaný požadoval dobu splácania úveru v trvaní 72 mesiacov, informačný systém žalobcu zaokrúhlil vyčíslenú výšku mesačnej splátky na 160,-- Eur a to bez poistenia a poplatkov za vedenie úverového účtu. Výsledkom tohto procesu bolo rozpočítanie celkovej požadovanej čiastky úveru na požadovaný počet splátok, pričom splátka, ktorá nedosiahla výšku pevnej mesačnej splátky, bola určená ako posledná. Poukázal na bod 11.3 Obchodných podmienok, v zmysle ktorého uzavretím poistenia je spojená povinnosť platiť náklady spojené s poistením, ktorých výška v sadzobníku poplatkov je uvedená a poistné je v zmluve tiež. Ak si klient vyberie poistenie, súhlasí s tým, že akékoľvek náklady spojené s poistením sú súčasťou splátky úveru. Pre úver vo výške 7.200,-- Eur a základný súbor poistenia, ktorým si žalovaný zvolil vyplýva výška mesačnej úhrady nákladov za poistenie 8,27 Eur. Po odpočítaní výšky poistného z mesačnej splátky 170,77 Eur, zostáva 162,50 Eur a po odrátaní poplatku za vedenie účtu splátka predstavuje 160,-- Eur mesačne. Suma 170,77 Eur je teda splátkou úveru anuitnou. Z dikcie zákona č. 129/2010 Zb. zákonov potom vyplýva, že náklady na poistné sa do celkových nákladov spojených s úverom nezapočítavajú za každých okolností. Celková výška úveru bola vyčíslená správne v sume 4.571,93 Eur a obsahovala správny údaj o celkovej výške nákladov, keďže výška nákladov je uvedená vo výške 4.571,93 Eur, RPMN je určená správne a nepožadoval by od žalovaného pri riadnom a včasnom splácaní vyššie plnenie. V takomto prípade zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva aj nárok veriteľa na úroky a poplatky. Poukázal na znenie § 9 ods. 2 písm. j) Zákona 129/2010 Zb. zákonov, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove 11Co/39/2016 zo dňa 11.04.2017.

Ďalej súd prvej inštancie nesprávne určil, že absentuje výška, počet a termíny splátok istiny a úrokov a to s poukazom na § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Zb. zákonov. Tiež zdôraznil, že v danom prípade nebola dohodnutá amortizácia istiny úveru a z tohto dôvodu sa náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Zb. zákonov sa dá vyhovieť jedine spôsobom, ktorý považuje žalobca sa postačujúci. Tento záver potvrdzuje aj rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 17Co/151/2012. V ďalšom poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia. Žalovaný poznal výšku úveru, výšku celkových nákladov, výšku mesačnej splátky, počet mesačných splátok, výšku zmluvného úroku, termín konečnej splatnosti úveru, výšku RPMN a žalobca teda presne vedel koľko z toho, čo zaplatí, prípadne na príslušenstvo, nakoľko bolo vyjadrené celkovou výškou nákladov. Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 11Co/39/2016 rieši aj otázku neuvedenia niektorých informácií, ktoré sa týkajú podmienok vrátenia poplatkov spojených s úverom v zmluve o úvere s tým, že Súdny dvor tiež rozhodol, že vzhľadom na cieľ ochrany spotrebiteľa sledovanej Smernice a Rady 87/102//EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákona a iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, zmenenej a doplnenej Smernice 98/77/ES Európskeho parlamentu a Rady zo dňa 16.02.1998 v záujme boja proti nespravodlivým úverovým podmienkam a na to, aby sa dlžníkovi umožnilo poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy. Článok 4 uvedenej Smernice teda vyžaduje, aby dlžník pri uzatváraní zmluvy poznal všetky povinnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku, pričom porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v kontexte čl. Smernice 2008/48 môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku tohto veriteľa na úroky a poplatky. Takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere, najmä náležitosti aká je ročná percentuálna miera nákladov, počet a frekvencia splátok, ale aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadné požadované záruky a poistenie.

Súd prvej inštancie nesprávne právne tvrdí, že žalobcovi nepatrí zmluvný úrok od zosplatenia úveru. Tvrdenie, že zmluvný úrok ako odplata veriteľovi za poskytnuté finančné prostriedky prísluša len za dojednanú dobu poskytnutia úveru, čo vyplýva z ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka odporuje zákonu a protiprávne zvyhodňuje protiprávne konanie spotrebiteľa. Povinnosť dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky odstúpením od zmluvy nezaniká. Odstúpením sa menia výlučne len podmienky, za ktoré je dlžník povinný uvedenú povinnosť splniť. Dlžníka naďalej nie je povinný dlh splniť v lehotách a za podmienok stanovených v zmluve, ale na požiadanie veriteľa a v plnom rozsahu. Pre daný prípad je potrebný rozbor inštitútu vyhlásenia predčasného plnenia záväzku vo vzťahu k teórii práva a o zmene a zániku záväzkov. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru je možné označiť rôznymi synonymami, pričom v právnej praxi sa často používa pojem „strata výhody splátok.“ V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 13.12.2006 sp.zn. 33Odo/399/2005 vzhľadom na totožné znenie ustanovenia Občianskeho zákonníka, konkrétne § 516 o zmene záväzkov, akceptácie a predmet výkladu je logická. Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 13CoKr15/2015. Vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru veriteľom je prejavom vôle veriteľa smerujúcim k zániku povinnosti dlžníka platiť svoj dlh v splátkach a vzniku novej povinnosti zaplatiť celý dlh jednorazovo v stanovený termín. Akýkoľvek iný výklad než ten, že veriteľ zmenil záväzok, čo do termínu

splatnosti, nie však čo do ostatných podmienok úveru, je nesprávny. Zákonná dikcia jednoznačne definuje aký záväzok vyplýva žalovanému z uzatvorenej zmluvy o úvere, to znamená záväzok vrátiť veriteľovi poskytnuté finančné prostriedky ako i zaplatiť úroky a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Výklad, ktorý odbreňuje dlžníka od platenia zmluvného úroku by bol až absurdný, keďže privodením stavu predčasného zosplatnenia úveru z dôvodu porušenia povinnosti dlžníka by sa postavenie dlžníka zvýhodnilo v porovnaní s jeho postavením v prípade, ak by povinnosť neporušil. Takýto výklad nie je prípustný. Zosplatnením úveru žalobcom totiž neboli započítané zmluvné úroky, ide len o dlžnú sumu čo do zosplatnenia, ku ktorej bol pripočítaný zvyšok dlžnej istiny. Súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy tú skutočnosť, že vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru sa týka len istiny úveru. Zmluvný úrok nebol kapitalizovaný do celkovej dlžnej sumy. Ani sankčný úrok nie je kompenzáciou veriteľa za poskytnutie úveru. Pokiaľ vyhlásenia predčasného splatenia úveru v prípade omeškania dlžníka s úhradou je možné od neho požadovať tak zmluvný úrok, ako i úrok z omeškania, vzniká otázka z akého dôvodu pri vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa zrazu súdu javí vzťah medzi dvomi úrokmi zmluvným a zákonným z omeškania je iný. Ide o totožné právne i skutkové situácie, ktoré nemožno posudzovať oddelene. Ustálená súdna prax žalobcovi ani v jednom prípade nekonštatovala, že by daná zmluvná podmienka bola v neprospech spotrebiteľa, čo sa týka započítania čiastočných úhrad. Občiansky zákonník ustanovuje čo možno považovať za neprijateľnú podmienku. V kontexte spotrebiteľských zmlúv a v otázke predmetu plnenia a jeho ceny nie je možná aplikácia ustanovení o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Navyše konajúci súd dostatočne neobjasnil v čom je dané ustanovenie pre spotrebiteľa nie prospešné a čo možno považovať za výhodu žalobcu, teda možno považovať v tejto časti odôvodnenia za nepreskúmateľné. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo aby rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe v plnom rozsahu vyhovie zohľadniac uhradené platby žalovanej a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

24. Žalovaná odvolanie nepodala a k doručenému odvolaniu sa nevyjadrila.

25. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

26. Pôvodným žalobcom v konaní bola Poštová banka, a.s. so sídlom Bratislava, Dvořákovo námestie 4 IČO: 31 340 890.

27. Odvolací súd uznesením zo dňa 7.5.2019 pripustil zmenu strany sporu na strane žalobcu tak, že z konania vystupuje Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, Bratislava, IČO: 31 340 890 a na jeho miesto vstupuje BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47 967 692.

28. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Pre úplnosť je potrebné uviesť nasledovné:

29. Predmetom nároku žalobcu bolo zaplatenie za bankové poplatky za upomienky vo výške 14,65 Eur, dlžnú istinu vo výške 5.731,42 Eur, úrok z istiny do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru vo výške 574,61 Eur, zmluvný úrok vo výške 16,90 % p. a. zo sumy 5.731,42 Eur (dlžná istina) od 9.10.2015 (deň nasledujúci po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru) do zaplatenia, úrok z omeškania vo výške 5,05 % p. a. zo sumy 5.731,42 Eur (dlžná istina) od 19.10.2015 (11-ty deň odo dňa vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru) do zaplatenia, ako aj náhradu trov konania. Žalobca sa nároku na zaplatenie dlhu domáhal zo záväzkového vzťahu, z úverovej zmluvy č. 8614948287 uzavretej medzi pôvodným žalobcom Poštová banka, a.s. ako žalobcom a žalovanou dňa 20.1.2012, na základe ktorej poskytol žalobca žalovanej peňažné prostriedky vo výške 7.200,-- eur. Žalovaná úver podľa dohodnutých podmienok nesplácala a veriteľ vyhlásil predčasnú splatnosť úveru dňa 08.10.2015.

30. Súd prvej inštancie žalobe čiastočne vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny 2.192,72 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.392,72 Eur od 23.10.2015 do 02.06.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.292,72 Eur od 03.06.2017 do 29.06.2017, s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.192,72 Eur od 30.06.2017 do zaplatenia, konanie o zaplatenie 200,-- Eur zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. S prihliadnutím k rozsahu odvolaniu žalobcu bola predmetom prieskumu odvolacieho súdu časť výroku prvoinštančného súdu v zamietajúcej časti, v ktorej súd žalobcovi nepriznal žalobou uplatnený nárok v časti príslušenstva pohľadávky (úrokov a poplatkov) a trov konania z dôvodu, že zmluva neobsahovala zákonom predpísané náležitosti a preto súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov.

31. V danej veci bola medzi pôvodným žalobcom a žalovanou uzatvorená úverová zmluva dňa 18.12.2010, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo výške 7.200,eur. Úver sa žalovaná zaviazala zaplatiť v mesačných anuitných splátkach v počte 72 po 170,77 eur pri dojednanej úrokovej sadzbe 16,90%, p.a. ZoSÚ vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňala prísne obsahové náležitosti. Cieľom takejto právnej úpravy je ochrana spotrebiteľa ako slabšej strany záväzkovo-právneho vzťahu zo spotrebiteľského úveru. Ustanovenie § 9 ods. 2 ZoSÚ stanovuje podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

32. Význam RPMN súvisí s jednoduchším orientovaním sa spotrebiteľov pri výbere úverového produktu. V jednom číselnom vyjadrení má totiž spotrebiteľ vyjadrené celkové náklady spotrebiteľa na úver reflektujúce nielen úroky, ale aj poplatky, a to so zreteľom na dobu splácania a výšku splátok. Tvrdenie žalovaného o poistení úveru nebolo podložené poisťovacou zmluvou. Len z obsahu zmluvy vyplýva, že žalovaná podľa predtlačenej formy obsahu zmluvy mala žiadať o poistenie úveru v základnom súbore, so všeobecným prehlásením, že spĺňa podmienky na vznik poistenia, pričom v zmluve nie je uvedená ani výška poplatku za poistenie, táto má vyplývať zo sadzobníka poplatkov za úver. RPMN (ročná percentuálna miera nákladov) <<https://www.finance.cz/513218-rpsn/>> je v podstate súhrnom všetkých poplatkov a úrokov, ktoré si banka či iná nebanková spoločnosť alebo inštitúcia účtuje za to, že poskytne pôžičku či úver. Predstavuje teda celkové náklady na úver. Čím je splatnosť úveru dlhšia, tým je RPMN nižšie. Je to preto, lebo poplatky platené jednorazovo sa rozložia na dlhšie obdobie (v prepočte na jeden rok sú tak nižšie). RPMN je v podstate ukazovateľ hovoriaci o tom, ako sú náklady spojené s pôžičkou rozložené počas splatnosti.

33. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. , sa na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom zahŕňajúce aj všetky plnenia súvisiace s poskytnutým spotrebiteľským úverom nad rámec poskytnutého spotrebiteľského úveru poukazované veriteľovi alebo akejkoľvek tretej osobe s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere; náklady na vedenie platobného účtu,1) na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov1) na platobné transakcie1) a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie1) sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom. Ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere použijú sa na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov celkové náklady spotrebiteľa podľa prvej vety s výnimkou iných skutočných nákladov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť predávajúcemu, okrem kúpnej ceny za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Základná rovnica, ktorá vyjadruje ročnú

percentuálnu mieru nákladov, uvedená v prílohe 23 cit. zákona kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej ($m \cdot m' - S1 \cdot C \cdot k \cdot (1+X) - tk = ? \cdot DI \cdot (1+X)$).

Čo sa týka odvolania, kde žalovaná tvrdí, že údaj o RPMN je v zmluve správny, nie je podložený žiadnym výpočtom, ktorý by potvrdil správnosť tohto výpočtu a preto nie je ani zrejme, ako sa odvolateľ k údajom 19,97 % dopracoval.

34. V zmysle § 150 ods. 1 Civilného sporového poriadku, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (§ 150 ods. 2 CSP). Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom a hmotnoprávne námietky (§ 149 ods. 1 CSP).

Z dikcie citovaných ustanovení vyplýva, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní je úzko späté s povinnosťou tvrdenia. Skutkové tvrdenia žalobcu sú prostriedkami procesnej obrany. Predloženie skutkových tvrdení podlieha sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania. Rozhodujúce skutkové tvrdenia uvedené v žalobe spolu so žalobným návrhom tvoria obsah žaloby. Súd môže vyzvať strany na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), uvedené však nesmie nahrádzať procesnú aktivitu strán a ich povinnosť tvrdiť. Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v spore. Nesplnenie tejto povinnosti sa považuje za procesnú pasivitu a strany sporu, ktorá sa prejaví predovšetkým v jej neúspechu v spore. V prejednávanom spore žalobca nepreukázal predloženými dôkazmi svoje tvrdenie o uzavretí poisťnej zmluvy, a teda v tomto smere ani neunesol dôkazné bremeno.

35. Argumentácia odvolateľa ohľadne nesprávneho právneho posúdenia podľa § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, podľa ktorého zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, teda s rozčlenením jednotlivých čiastok, je dôvodná už aj s prihliadnutím na riešenie problematiky a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, ale vzhľadom na vyššie uvedené už nie rozhodujúca, pretože záver súdu o tom, že žalovanej poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov obstoja.

36. Ďalšie odvolacie argumenty žalovanej odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka - strany konania, ktorú nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov - strán konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovanej zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednáwanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

37. S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, po ustálení, že nebol naplnený ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, včítane závislého a odvolacími dôvodmi inak osobitne nenapadnutého správneho výroku o náhrade trov konania, ako vo výrokoch vecne správny, s použitím § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

38. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

40. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej

inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

41. V tomto odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná a preto podľa cit. ust. jej vzniklo právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnom žalobcovi. Prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP odôvodňujúcich výnimočne nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné), pritom odvolací súd nezistil. Odvolací súd preto žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

42. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).